

TEZA:

Obwiniony radca prawny uzyskał 20 z 40 wymaganych od niego punktów szkoleniowych w cyklu szkoleniowym, który trwał od 1 stycznia 2018 roku do 31 grudnia 2020 roku, czym naruszył obowiązek dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne a także obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu radców prawnych, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne. Za ten czyn został ukarany karą upomnienia

WO – 135/22

ORZECZENIE

z dnia 15 listopada 2022 roku

**Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Rady Radców Prawnych w Warszawie
w składzie:**

Przewodnicząca: S WSD Iwona Zielezińska

Sędziowie: S WSD Joanna Pilewska

S WSD Wiesław Kmiotek /sprawozdawca/

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Moniki Marukiewicz
po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2022 roku na rozprawie sprawy
radcy prawnego G. M. nr wpisu (...),

obwinionego, o to, że nie wypełnił obowiązku doskonalenia zawodowego i uzyskał 20 z 40 wymaganych od niego punktów szkoleniowych w cyklu szkoleniowym, który trwał od 1 stycznia 2018 roku do 31 grudnia 2020 roku - czym naruszył obowiązek dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne a także obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu radców prawnych

tj. popełnił czyn z art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 roku o radcach prawnych w zw. z art. 14 ust. 1 i 2 oraz art. 61 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, dalej „KERP”, w związku z §7 i § 11 Regulaminu zasad wypełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku

na skutek odwołania obwinionego od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej

Izby Radców Prawnych z dnia 28 lutego 2022 roku w sprawie o sygnaturze akt D 115/21

orzeka:

1. zaskarżone orzeczenie w pkt 1 utrzymuje w mocy,
2. zmienia pkt 2 zaskarżonego orzeczenia w ten sposób, że w miejsce zasądzonej kwoty 1200 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) zasądza od obwinionego kwotę 500 zł (pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem I instancji,
3. zasądza od obwinionego koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w zryczałtowanej kwocie 1000 zł (jeden tysiąc złotych) na rzecz Krajowej Izby Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Orzeczeniem z dnia 28 lutego 2022 roku Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych, sygn. akt: D 115/21, /Sąd I instancji/, uznał radcę prawnego G. M. (dalej: „**obwiniony**”) za winnego popełnienia zarzuczonego we wniosku o ukaranie czynu, - uzyskania 20 z 40 wymaganych od niego punktów szkoleniowych w cyklu szkoleniowym, który trwał od 1 stycznia 2018 roku do 31 grudnia 2020 roku - naruszenia obowiązku dbania o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne a także obowiązku stosowania się do uchwał organów samorządu radców prawnych, który to czyn stanowi przewinienie dyscyplinarne, i za czyn ten, na podstawie art. 64 ust 1 i art. 65 ust. 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych, wymierzył mu karę upomnienia oraz zasądził od niego na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych kwotę 1200,00 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania dyscyplinarnego.

Uzasadniając orzeczenie Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z treścią § 7 ust 1 Regulaminu zasad wypełnienia obowiązku doskonalenia zawodowego przez radców prawnych i zadań organów samorządu służących zapewnieniu przestrzegania tego obowiązku (dalej: „Regulaminu Doskonalenia”) w okresie rozliczeniowym 2018-2020 obwiniony miał obowiązek odbycia szkoleń zawodowych lub innych form doskonalenia dla zgromadzenia minimum 40 punktów szkoleniowych. Obwiniony obowiązku tego nie wykonał, w związku z czym nie wywiązał się z obowiązku doskonalenia, w rozumieniu § 11 Regulaminu Doskonalenia.

Obwiniony, zarówno w toku prowadzonego postępowania przed Zastępcą Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych jak i w odpowiedzi na wniosek o ukaranie

potwierdził, iż nie wykonał obowiązku szkoleniowego z uwagi na stan epidemii i zawieszenie szkoleń stacjonarnych. Uzyskał 20 punktów szkoleniowych uczestnicząc w szkoleniach stacjonarnych, natomiast, z uwagi na trudności w obsłudze komputera uczestnictwo w szkoleniu zdalnym nie przynosi wobec niego zamierzonych efektów szkoleniowych. Ponadto w jego opinii, jako prawnik z 45 letnim stażem zawodowym, doskonale wie, że aby być czynnym w zawodzie należy systematycznie podnosić swoje kwalifikacje. Mając na uwadze stan epidemii oraz niemożność odbycia szkoleń w trybie stacjonarnym wniósł o uznanie, w drodze wyjątku, za wystarczające zdobycie przez niego 20 punktów szkoleniowych.

Sąd I instancji ustalił, co następuje:

Zgodnie z § 7 ust. 1 Regulaminu Doskonalenia w okresie rozliczeniowym 2018-2020 Obwiniony miał obowiązek odbycia szkoleń zawodowych lub innych form doskonalenia dla zgromadzenia minimum 40 punktów rozliczeniowych. Nie ulega wątpliwości, że obowiązku tego nie wykonał w związku z czym nie wywiązał się z obowiązku doskonalenia w rozumieniu § 11 Regulaminu Doskonalenia. Obowiązek stałego doskonalenia oraz uczestnictwa w szkoleniach zawodowych na podstawie przepisów samorządowych wynika także z art. 14 ust. 1 i 2 KERP, zaś obowiązek stosowania się do uchwał organów samorządu ma podstawę w art. 61 ust. 2 KERP. W związku z tym zaniechanie obwinionego w zakresie realizacji obowiązku doskonalenia zawodowego stanowi naruszenie przepisów KERP, co podlega odpowiedzialności na podstawie art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Okręgowy Sąd Dyscyplinarny uznał, że nie ma okoliczności usprawiedliwiających zaniechanie w zakresie obowiązku szkoleniowego, tzn. czy czyn którego się dopuścił wynikał z przyczyn od obwinionego niezależnych i trudności niemożliwych, oceniając rzecz racjonalnie, do przewyciężenia. Stan pandemii nie może być okolicznością wyłączającą odpowiedzialność z tytułu zaniechania szkolenia, skoro istniała możliwość szkolenia online. Obwinionego nie może również usprawiedliwiać sytuacja, że preferuje szkolenia stacjonarne. Obwiniony nie skorzystał z możliwości indywidualnego ograniczenia albo wyłączenia obowiązku szkolenia powołując się na szczególne okoliczności, zatem nie ma powodu przyjmować, że nie wykonał obowiązku z takich przyczyn. Zważył także, że wyznaczony okres rozliczeniowy obejmujący 3 lata kalendarzowe jest na tyle długi, że umożliwia, uwzględniając obowiązki zawodowe, rodzinne, a także nieprzewidziane sytuacje osobiste, uzyskanie wymaganej ilości punktów szkoleniowych czego dowodem jest to, że zdecydowana większość radców prawnych Okręgowej Izby Radców Prawnych obowiązek ten wykonała.

Powyższy stan faktyczny OSD ustalił na podstawie pisemnych wyjaśnień obwinionego

i zgromadzonych w sprawie dokumentów, w tym pisma Dziekana Okręgowej Izby Radców Prawnych (k. 1, 7-9, 12, 30-31).

Obwiniony prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy nie stawił się. W zaistniałych okolicznościach Sąd I instancji uznał, iż wobec rodzaju naruszenia, uwzględniając wypełnienia obowiązku w części i zdobycie 20 punktów szkoleniowych adekwatną karą dyscyplinarną jest kara upomnienia. Jest to kara o najniższej dolegliwości, jednak sprawiedliwa, biorąc pod uwagę postawę obwinionego w porównaniu z postępowaniem prawidłowym (większości członków OIRP), tzn. poświęcaniem własnego czasu na podnoszenie kwalifikacji zawodowych i utrzymywaniu stale wysokiego poziomu merytorycznego. Wskazał także Sąd I instancji, że cechą zawodu radcy prawnego, warunkującego zaufanie do niego jest bowiem także profesjonalizm i umiejętności praktyczne, od których zależy odpowiednie, tzn. skuteczne wykonywanie pomocy prawnej. Radca prawny nieprzygotowany merytorycznie, szczególnie wobec powszechnych szybkich zmian prawnych, nie tylko nie udzieli pomocy ale może spowodować szkody po stronie klienta i swojej, ujemnie wpływając na wizerunek zawodu. Kara upomnienia jest adekwatna również z tego powodu, że samorząd zawodowy dużym wysiłkiem organizacyjnym i finansowym, ze składek wszystkich członków i dochodów z majątku samorządowego, zapewnia wszystkim, także obwinionemu, możliwość nieodpłatnego uczestnictwa w licznych w szkoleniach o różnicowanym zakresie przedmiotowym. Rezygnacja z udziału w zapewnionych w ten sposób szkoleniach oznacza marnotrawienie przez tych radców, którzy nie wykonują swojego obowiązku wspólnego wysiłku organizacyjnego i finansowego samorządu.

W sprawie kosztów postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 70⁶ ust. 1 i 2 ustawy o radcach prawnych, zgodnie z którymi zryczałtowane koszty postępowania ponosi obwiniony, jeżeli został skazany. Ustalając wysokość tych kosztów Sąd uwzględnił stosunkowo prosty charakter sprawy i związany z tym niewielki nakład czasu pracy organów dyscyplinarnych, tj. rozpoznanie sprawy na rozprawie z obowiązkiem uzasadnienia orzeczenia na piśmie i ustalił koszty na poziomie odpowiednio umiarkowanym, w proporcji do zakresu tego zaangażowania.

Od orzeczenia Sądu I instancji z dnia 28 lutego 2022 roku, sygn. D 115/21, doręzonego z uzasadnieniem obwinionemu w dniu 03 czerwca 2022 roku, odwołanie w dniu 14 czerwca 2022 roku wniósł obwiniony, zarzucając:

1. Nie uwzględnienie nawet w najmniejszym zakresie przytoczonych faktów i zdarzeń opisanych w piśmie obwinionego z dnia 15 lipca 2021 roku.
2. Nie uwzględnienie faktu wprowadzenia na terytorium Polski stanu epidemiologicznego, które

stanowi swoistego rodzaju stan wyższej konieczności uzasadniający możliwość odstąpienia od uznania obwinionego winnym przypisanego mu czynu i w takich okolicznościach o umorzenie postępowania w tej sprawie albo o odstąpienie od wymierzenia kary.

3. Nie uwzględnienie szczególnych przymiotów obwinionego, wyrażających się w fakcie bardzo niskiej — na tamtym etapie — znajomości obsługi urządzeń komputerowych, w okolicznościach gdzie obwiniony odbył połowę obowiązkowych szkoleń, do czasu gdy została zlikwidowana (właśnie w związku ze stanem epidemii) możliwość osobistego uczestnictwa w takich szkoleniach

4. Bezpodstawne przyjęcie, że odbycie wymaganych przez Samorząd Radcowski arbitralnie ustalonej liczby godzin szkoleniowych, spowodowało, że obwiniony był nieprzygotowany merytorycznie do udzielania pomocy prawnej (vide końcówka drugiego akapitu na ostatniej stronie orzeczenia Sądu).

5. Zupełnie bezpodstawne przyjęcie, że tylko szkolenia zorganizowane „...dużym wysiłkiem organizacyjnym i finansowym samorządu zawodowego...” (vide trzeci akapit ostatniej strony orzeczenia Sądu) daje gwarancję pełnego wyszkolenia i zdobywania wiedzy przez radców prawnych.

6. Bezpodstawne obciążenie obwinionego kosztami postępowania tej sprawy, bez podania jakiegokolwiek podstawy prawnej określającej wysokość orzeczonych kosztów, przy jednoczesnym nie uwzględnieniu faktu, że obwiniony —jako emeryt — osiąga dochody ze świadczonych usług prawniczych w wysokości na poziomie minimum krajowego dochodu

Wskazując na powyższe podstawy zaskarżenia obwiniony wniósł o umorzenie postępowania w tej sprawie, ewentualnie o odstąpienie od wymierzania obwinionemu orzeczonej kary upomnienia i odstąpienia od obciążania obwinionego kosztami postępowania w tej sprawie w całości.

W uzasadnieniu obwiniony podniósł, iż wydając skarżone orzeczenie Sąd I instancji zupełnie pominął specyfikę i okoliczności w jakich doszło do tego, że nie wykonał on obowiązku zawodowego, szczegółowo opisanego w treści zarzucanego mu czynu. Ponownie podał, że wykonał ten obowiązek w połowie tylko i wyłącznie dlatego, że zmusiły go do tego okoliczności zupełnie nieprzewidywalne i niezależne od niego. Nie wykonał takich obowiązków nie dlatego, że zrobił to celowo i z premedytacją ale dlatego, że znalazł się —tak jak miliony (a nawet miliardy) innych zawodowo czynnych osób, w stanie wyższej konieczności. Jego zdaniem wystąpiła więc przeszkoda niezależna od niego i jako taka dawała Sądowi I instancji —a wcześniej Rzecznikowi Dyscyplinarnemu, podstawę do odstąpienia od stawiania takiego zarzutu jaki został mu postawiony. Co więcej, okoliczność ta dawała władzom Samorządu Radcowskiego podstawy do

odstąpienia od obowiązku realizacji spełniania realizacji uchwały nr 3/2014 z 22.11.2014r i załącznika do uchwały nr 03/IX/2015 Krajowej Rady Radców Prawnych. Jego zdaniem Sąd I instancji – na podstawie znanych tylko sobie –przesłanek uznał, że „...stan pandemii nie może być okolicznością wyłączającą odpowiedzialność...” Nieprawdziwe jest przyjęcie jako zasady, że „...szkolenie online...” skutecznie zastąpiło szkolenie właściwe tj. bezpośredni kontakt prelegenta ze słuchaczami. Wskazał, iż w tym zakresie szczegółowo opisał swoje stanowisko w piśmie z 15 lipca 2021r i niniejszym w całości je podtrzymuje traktując jako uzasadnienie zarzutów do jego odwołania. Przedstawiając takie stanowisko działał w pełnym przekonaniu, że stanowi to wniosek o potraktowanie jego jako przypadku szczególnego, dającego podstawę do indywidualnego wyłączenia obowiązku szkolenia w pełnym wymiarze lub indywidualnego ograniczenia rozmiaru szkolenia. Orzekający tą kwestię Sąd zupełnie nie zrozumiał intencji jego wystąpienia , co stanowi kolejną tajemnicę w rozstrzygnięciu. Końcowa treść uzasadnienia skarżonego orzeczenia w pełni potwierdza stanowisko obwinionego zawarte w cytowanym jego piśmie z 15 lipca 2021r. Tak naprawdę, jego zdaniem, dla Sądu okazało się, że najważniejsza nie jest merytoryczność szkolenia i doszkalania radców prawnych, lecz liczy się tylko konieczność zaliczenia ilości narzuconych godzin szkoleniowych jako punktów w rywalizacji izb samorządowych. Jako doświadczony prawnik stwierdził z całą stanowczością, że żadne narzucane normy nie przyniosą pożądaných efektów, jeżeli sam zainteresowany nie będzie wymagał od siebie podnoszenia swoich kwalifikacji zawodowych.

Końcowo uznał także, że rozstrzygnięcie o kosztach postępowania, którymi został obciążony pozbawione jest podstawy prawnej i to rozstrzygnięcie jest dla niego bardzo dolegliwe, z uwagi na pobieranie emerytury i niskie dochody z prowadzonej działalności zawodowej.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych , zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności WSD w pełni podtrzymuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i przyjmuje je za własne.

Zgodnie z art. 433 §1 k.p.k., w związku z art. 74¹ ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, (dalej „**u.r.pr.**”), Sąd Odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach środka odwoławczego, a w zakresie szerszym o tyle, o ile ustawa to przewiduje. W niniejszej sprawie, w ocenie WSD, nie zachodzą przyczyny do zmiany bądź uchylenia orzeczenia Sądu I instancji, albowiem odwołanie obwinionego nie jest zasadne.

Wbrew twierdzeniom obwinionego Sąd I instancji dokonał, podobnie jak uprzednio Zastępca

Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych, wnikliwej analizy stanowiska obwinionego zawartego w jego wyjaśnieniach z dnia 15 lipca 2021 roku. Wyjaśnienia te uznane zostały za niewystarczające i nie wnoszące niczego nowego do sprawy. W szczególności nie można przyjąć za skuteczny argument przytoczony przez obwinionego, że w okresie objętym zarzutem nie posiadał on sprzętu komputerowego ani też znajomości obsługi tegoż urządzenia, a zatem punkty uzyskane w szkoleniach stacjonarnych, w ilości 20, wobec ogłoszenia stanu epidemii uznaje on za wystarczające w danym okresie szkoleniowym. Także chybione jest stwierdzenie obwinionego jakoby szkolenia zdalne były wyłącznie sztuką dla sztuki, nie wnoszącą nic nowego w procesie doskonalenia zawodowego radcy prawnego a jedynie współzawodnictwem w zdobywaniu punktów szkoleniowych.

Twierdzenia te zawarte w piśmie z dnia 15 lipca 2021 roku obwinionego, które konsekwentnie on także w swoim odwołaniu od orzeczenia podtrzymuje, odnoszące się również do jego przymiotów osobistych, zostały przez Sad I instancji, w sposób rozważny i niezwykle wyważony, ocenione i ocenę tę WSD w całości podtrzymuje.

Obowiązek doskonalenia zawodowego wynika z przepisów rangi ustawowej. Podstawą odpowiedzialności dyscyplinarnej radcy prawnego są przepisy u.r.pr., a przede wszystkim art. 64 tej ustawy, w którym określono, jakie zachowania radców prawnych i aplikantów radcowskich uznawane są za delikty dyscyplinarne. Stosownie do art. 64 ust. 2 u.r.pr. radca prawny odpowiadać może dyscyplinarnie za czyny sprzeczne m. in. z zasadami etyki radcy prawnego. Z kolei zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 KERP radca prawny ma obowiązek dbać o rozwój zawodowy poprzez kształcenie ustawiczne i jest obowiązany brać udział w szkoleniach zawodowych na zasadach określonych przez właściwy organ samorządu. Na podstawie art. 60 pkt 8 lit. h u.r.pr. Krajowa Rada Radców Prawnych uchwałą Nr 103/IX/2015 z dnia 11 grudnia 2015 roku uchwaliła Regulamin Doskonalenia. Według § 7 ust. 1 Regulaminu Doskonalenia obowiązek doskonalenia zawodowego uważa się za wypełniony, jeżeli w każdym cyklu szkoleniowym radca prawny uzyska minimalną liczbę 40 punktów szkoleniowych. W myśl postanowień § 7 ust. 2 Regulaminu Doskonalenia, radcowie prawni wpisani na listę radców prawnych w trakcie cyklu szkoleniowego, są zobowiązani do uzyskania punktów szkoleniowych w liczbie proporcjonalnej do okresu pozostałego do końca tego cyklu, liczonego w pełnych miesiącach kalendarzowych począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym powstał obowiązek doskonalenia zawodowego. § 11 Regulaminu Doskonalenia wskazuje, że nieuzyskanie przez radcę prawnego minimalnej liczby punktów szkoleniowych jest równoznaczne z niewypełnieniem obowiązku doskonalenia zawodowego. Zwolnienie z obowiązku doskonalenia zawodowego szczegółowo opisane są w § 7

ust. 3 Regulaminu Doskonalenia i dotyczą **wyłącznie** radców prawnych nie wykonujących zawodu i będących jednocześnie emerytami, rencistami lub pobierającymi świadczenie przedemerytalne. Mając na uwadze powyżej zakreślone ramy prawne dotyczące obowiązku doskonalenia zawodowego radców prawnych należy w pierwszej kolejności zauważyć, że zgodnie z § 7 ust. 1 i 2 Regulaminu obowiązek doszkalania się dotyczy wszystkich radców prawnych, trwa od chwili wpisu na listę radców prawnych prowadzoną przez radę właściwej okręgowej izby radców prawnych i nie jest zasadniczo powiązany z faktem wykonywania zawodu w jednej z form przewidzianych w art. 8 u.r.pr. Taki krąg adresatów obowiązku doszkalania potwierdza § 7 ust. 3 Regulaminu, który wymienia kategorie radców prawnych, nie wykonujących zawodu, zwolnione z obowiązku doskonalenia zawodowego, tj. emerytów, rencistów i osoby pobierające świadczenia przedemerytalne. Brzmienie § 7 ust. 3 Regulaminu jest jednoznaczne, a przepis ten jako statuujący wyjątek, należy interpretować ściśle. Obwiniony nie znalazł się jednak w sytuacji uzasadniającej zastosowanie § 7 ust. 3 Regulaminu. W związku z powyższym WSD nie dopatrył się naruszenia żadnego z wyżej przywołanych przepisów KERP. Także ustawa z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych nie dokonała zmian w powołanym wyżej Regulaminie Doskonalenia.

Niewątpliwie jednak, wobec istotnych ograniczeń wprowadzonych tą ustawą, zaszła konieczność kontynuacji szkoleń radców w innej niż stacjonarna formie. Formie szkoleń z wykorzystaniem urządzeń elektronicznych, coraz powszechniejszych w codziennych kontaktach z organami wymiaru sprawiedliwości. Te, niejako wymuszone nowe formy szkoleń i komunikacji z Sądami powszechnymi, są i będą codziennością w praktyce zawodów prawniczych, także radców prawnych.

Brak znajomości obsługi urządzeń elektronicznych nie może być usprawiedliwieniem rezygnacji w szkoleniach prowadzonych zdalnie ani też powodem uznania za wystarczające i usprawiedliwione uzyskanie np. połowy punktów szkoleniowych w okresie trzyletnim, tak jak w niniejszej sprawie.

Słusznie także podniósł Sąd I instancji, że radca prawny nieprzygotowany merytorycznie, jak też nie posiadający umiejętności obsługi urządzeń elektronicznych, szczególnie wobec powszechnych szybkich zmian prawnych, nie tylko nie udzieli pomocy, ale może spowodować szkody po stronie klienta i swojej, ujemnie wpływając na wizerunek zawodu.

Odnosząc się do zarzutu obwinionego o bezpodstawnym obciążeniu go kosztami postępowania,

bez podania jakiegokolwiek podstawy prawnej WSD podkreśla, iż koszty postępowania dyscyplinarnego mają charakter zryczałtowany (zostały określone w uchwale Krajowej Rady Radców Prawnych nr 86/IX/2015 z dnia 20 marca 2015 r. w sprawie określenia wysokości zryczałtowanych kosztów postępowania dyscyplinarnego). Zgodnie z przywołaną uchwałą zryczałtowane koszty postępowania dyscyplinarnego określone są w formie opłaty, która wynosi w postępowaniu przed okręgowym sądem dyscyplinarnym lub Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w I instancji od 500 do 3 000 zł, / od 14 czerwca 2022 roku od 500 do 5000 złotych/, natomiast w postępowaniu przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym w II instancji opłata ta wynosi od 1 000 do 3 000 zł. Zasądzone przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny koszty, w ocenie Wyższego Sądu Dyscyplinarnego mieściły się w w/w granicach aczkolwiek są one niewspółmierne do nakładu pracy, skomplikowania sprawy i czasu trwania posiedzenia Sądu I instancji. Zasadna zatem jest ich zmiana poprzez obniżenie z zasądzonej kwoty 1200 zł do kwoty 500 złotych. Określając wysokość tej opłaty, sąd wziął pod uwagę liczbę i czasochłonność czynności procesowych, rozpraw, posiedzeń oraz rodzaj i stopień zawisłości sprawy (§ 1 ust. 2 przywołanej uchwały nr 86/IX/2015 z dnia 20 marca 2015 r. Krajowej Rady Radców Prawnych).

Wyższy Sąd Dyscyplinarny orzekł o utrzymaniu w mocy orzeczenia Sądu I instancji z dnia 28 lutego 2022 roku, w pkt 1 i zmianie orzeczenia w pkt 2. Z przepisu art. 70⁶ ust. 2 ustawy o radcach prawnych wynika, że w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony; w pozostałych przypadkach koszty dochodzenia i postępowania przed okręgowym sądem dyscyplinarnym pokrywa właściwa okręgowa izba radców prawnych, a koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym - Krajowa Izba Radców Prawnych. Wyjaśnić należy, że takie rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów jest uzasadnione, ponieważ nie zachodzi żaden wyjątek przewidziany w art. 636-637 k.p.k., który na mocy art. 74¹ pkt 1 u.r.pr. uprawniałby, aby rozstrzygnąć o kosztach w inny sposób. Wskazać należy, iż obciążenie obwinionego kosztami postępowania, w najniższej kwocie 1000 złotych stanowić będzie dla niego dodatkową dolegliwość, co również winno odnieść wobec obwinionego skutek dyscyplinujący.

Z tych względów, na podstawie art. 437 § 1 kpk w związku z art. 74¹ pkt 1 u.r.pr., należało postanowić jak w sentencji.